

Theater: Land's End, Berlin

Knack, 04 december 2011, auteur: Els Van Steenberghe

Land's End© Berlin

'Hij moet weg', aldus de Belgische echtgenote (een ijzersterke Katelijne Verbeke) over haar ontrouwe echtgenoot. Ze rolt een beetje dichterbij de Franse huurmoordenaar (sterk gespeeld door de Franse acteur Jean-Benoît Ugeux). Hij rolt een beetje bij haar vandaan.

Neen, *Land's End* (* * *) geen rolstoeltheater wel spannend 'videoschermtoneel' waarbij het duo niet live op de scène staat maar levensecht geprojecteerd worden. Elk op een lang, smal videoscherm waar net een persoon (de filmprojectie ervan) in past. Het lijkt typisch werk van de filmfanaten Bart Baele en Yves Degryse die samen het theatercollectief Berlin vormen. Toch zit er een ongewoon theatraal kantje aan *Land's End*.

REEKSJESFANATEN

Berlin houdt van reeksen. Na *Holoceen* – een serie theatrale stadspotretten – organiseren Baele en Degryse in de reeks *Horror Vacui* fictieve ontmoetingen tussen bestaande personen. *Land's End* is het tweede luik van deze reeks en ontsluit, in tegenstelling tot het eerste luik *Tagfish* (2010), een ontmoeting die eerder al plaatsvond. De kracht van *Tagfish* – een voorstelling over een totaal geblokkeerd, groots bouwproject in het Ruhrgebied – was net dat de makers de verschillende kopstukken voor het eerst (fictief) rond de tafel brachten. In *Land's End* reconstrueren ze de werkelijkheid: een moordzaak die pas opgelost raakte door een confrontatie tussen beide verdachten in een ruimte die zich zowel op Belgisch als op Frans grondgebied bevindt. De boerderij Groot Moerhof is zo een unieke plek leren we uit de voorstelling...

De formule is ongewijzigd: verschillende belangrijke spelers in het waargebeurde verhaal – behalve de daders – werden allen afzonderlijk door Berlin geïnterviewd en gefilmd. Die interviews monteerde Berlin tot een fictief rondetafelgesprek tussen de verschillende geïnterviewden. Bij *Tagfish* leverde dat haast profetisch theater op. Bij *Land's End* resulteert dat in een knap gemonteerde voorstelling die weinig meer is – knort de verwende toeschouwer – dan het ontsluit van een opgeloste moordzaak waarbij weliswaar enige absurditeiten in de internationale wetgeving worden aangekaart.

BRILJANTE SCHILDERS

Toch zet Berlin ook met dit stuk een stapje verder in hun taal: er is, voorafgaand aan de voorstelling, een grappige expositie. Daar worden verschillende moordscenario's en aspecten uit het moordonderzoek uitgebeeld door installaties. Elke toeschouwer wordt zo een beetje 'mededetective'. Bovendien voert Berlin de vrouw (Verbeke) en huurmoordenaar (Ugeux) live op tijdens de ultieme confrontatie in die boerderij. Het levert een stevige scène tussen beide personages op.

Al is *Land's End* maatschappijkritisch en inhoudelijk minder noodzakelijk en relevant dan *Tagfish*. Vormelijk is het stuk verrassender en gevarieerder. De creatie toont meer dan ooit de unieke, multidisciplinaire vakkunde van Degryse en Baele. Gewapend met camera's, interviewtechnieken, montagetafels én acteurs portretteren ze de werkelijkheid zoals een schilder dat vroeger deed: met net iets meer kleur, gevatte invalshoeken en een penseelzetting die een kritische ondertoon verraad.